

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **FORMPLAST PURKERT, s.r.o.**, IČ 47450703
sídlem Bystřec 427, 561 64 Bystřec
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Bohuslavem
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 20. 1. 2025, č. j. 1544/25/5200-11433-710862,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzena tři rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 22. 6. 2023, jimiž jako platebními výměry za zdaňovací období roku 2017, 2018 a 2019 byla podle zákona č. 586/1992 Sb., o

daních z příjmu, v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmu“ nebo jen „ZDP“) stanovena z moci úřední daň z příjmu právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby v celkové výši 53 029 410 Kč, přičemž srážková daň byla stanovena žalobci k přímé úhradě v souvislosti s vyplacením podílu na zisku mateřské společnosti FORMPLAST PURKERT Holding a. s. (dále jen „Holding“). Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem.

2. Předně uvedl, že předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným, respektive správcem daně, je postup žalobce spočívající v osvobození výplaty podílu na zisku žalobce jeho mateřské společnosti FORMPLAST PURKERT Holding, a. s. (dále jen „Holding“) od daně z příjmu právnických osob vybíraných srážkou, přičemž v dosavadním průběhu řízení bylo především sporné, zda bylo prokázáno naplnění podmínek pro aplikaci institutu zneužití práva. Dále žalobce uvedl, že s ohledem na „procesní ekonomii“ žalobce učinil rozhodnutí závěry o údajném zneužití práva nerozporovat a své námitky koncentroval do části III. žaloby, kde v podstatě uvedl dva žalobní body (část III.A a část III.B žaloby).
3. Žalobce uvedl, že již v odvolacím řízení namítal, že žalovaný aplikoval nesprávné ustanovení ZDP a žalobci stanovil nesprávnou daň, když v jeho případě měla být stanovena pouze daň z příjmu fyzických osob vybíranou srážkou, neboť „*při odhlédnutí od jakékoliv z transakcí, které žalovaný označil za umělé, by došlo k navození situace přímé výplaty podílu na zisku původnímu společníkovi žalobce panu Ing. P.*“ Tato výplata by mohla podléhat jen dani z příjmu fyzických osob, která se vybírá srážkou podle zvláštní sazby daně. Žalobce dále svou argumentaci rozvedl v žalobě, ve které obhajoval svůj výše zmíněný názor, který uplatnil i v odvolacím řízení. Zejména uvedl, že v situaci, kdy žalovaný podrobil dani transakci, kterou materiálně posoudil jako výplatu podílu na zisku původnímu společníkovi žalobce, a ne své mateřské společnosti, byl povinen tuto transakci posoudit jako příjem fyzické osoby z kapitálového majetku, konkrétně jako podíl na zisku obchodní korporace ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) ZDP a jako takový ho podrobit dani z příjmu fyzických osob vybírané srážkou dle § 38d) odst. 2 ZDPH. V části III. B žaloby uvedl námitky, které souvisí s žalobním bodem uvedeným v části III.A žaloby, přičemž žalobce v tomto druhém žalobním bodu namítl nesprávné stanovení daně s ohledem na zjištěný skutkový stav, tedy opětovně uvedl, že v případě závěru o naplnění podmínek pro aplikaci institutu zneužití práva mohla být v případě žalobce stanovena výhradně daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou. Žalované rozhodnutí postrádá odůvodnění pro závěr, že by při akceptaci závěru o zneužití práva měl být předmětem zdanění příjem Holdingu a bylo tedy na místě stanovit daň z příjmu právnických osob vybíranou srážkou. Dále zde popsal žalovaným „prosazovaný scénář“ spočívající v údajně umělém vložení Holdingu mezi žalobce a Ing. P., tedy v umělém nahrazení osoby pana Ing. P. v pozici příjemce dividendy, a tedy poplatníka, Holdingem, tj. mateřskou společností žalobce. Tento závěr vyplývá i z bodu 175 a 176 žalovaného rozhodnutí, kdy žalovaný uvedl, že v posuzované věci, je třeba odhlédnout od umělého zařazení holdingové společnosti do struktury mezi odvolatele a Ing. P. Z toho je zřejmé, že žalovaný za onu umělou transakci, v důsledku, které mělo údajně dojít ke zneužití práva, považuje vložení Holdingu mezi žalobce a Ing. P. V takovém případě měl žalovaný od této transakce odhlédnout a stanovit daň způsobem, jako kdyby k této transakci nedošlo, tj. jako by nedošlo k vložení Holdingu a pokud by takto „*žalovaný skutečně postupoval, pak by nemohlo dojít ke vzniku nedoplatku na dani z příjmu právnických osob vybírané srážkou, neboť jediným společníkem žalobce a tedy jediným poplatníkem daně z titulu výplaty podílu na zisku, by byl pan Ing. P., v takovém případě by ovšem tato výplata podílu na zisku jednoznačně*

podléhala právé dani z příjmu fyzických osob vybírané srážkou“. Žalobce poté uvedl v této části žaloby tři diagramy s popisem transakcí s tím, že tyto potvrzují výše uvedený názor žalobce o tom, že žalobci byla daňová povinnost stanovena nesprávně. Dále zde uvedl i diagram komplexu umělých transakcí, v němž uvedl, že i pokud by správce daně považoval za umělé obě výše uvedené transakce, tedy jak vložení Holdingu mezi žalobce a pana Ing. P., tak nahrazení výplaty podílu na zisku holdingu panu Ing. P. splátkou kupní ceny, pak by v případě odhlédnutí od těchto transakcí nastala prakticky identická situace jako v případě prvního scénáře a i v tom případě by výplata podílu na zisku fakticky směřovala k původnímu společníkovi žalobce, panu Ing. P. a byla by opět předmětem daně z příjmu fyzických osob vybírané srážkou. V závěru žalobce uvedl, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nezákonností, když navzdory námitkám žalobce zcela rezignoval na zásadu legality a žalobci stanovil k přímé úhradě daně k jejíž úhradě nebyl žalobce příslušný, neboť její stanovení neodpovídalo zjištěnému skutkovému stavu a že skutečnost, že v případě žalobce mohla být přijetí závěru o zneužití práva stanovena jen daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou plyne nejen se systematiky ZDP, ale i ze skutečnosti, že pokud by v souladu s požadavky judikatury SDEU a NSS žalovaný odhlédl od transakcí, které sám v napadeném rozhodnutí označil za umělé, nemohl by dospět k jinému závěru, než že předmětem daně musela být přímá výplata podílu na zisku původnímu společníkovi žalobce, která by podléhala dani z příjmu fyzických osob vybírané srážkou (§ 8 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 38b odst. 2 ZDP). Žalované rozhodnutí nemá oporu v zákoně a je nezákonné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl závěry obhajující postup správce daně a žalovaného, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.r.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správním spisu a z žalovaného rozhodnutí vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
7. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodoval žalovaný o odvolání žalobce proti třem platebním výměřům výše zmíněným, kterými správce daně stanovil k přímé úhradě srážkou daň za zdaňovací období roku 2017, 2018 a 2019, přičemž vycházel ze zprávy o daňové kontrole, jejímž předmětem byla srážková daň za uvedená období. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že předmětem šetření správce daně byly podíly na zisku vyplacené v těchto letech mateřské společnosti FORMPLAST PURKERT Holding, a. s., při jejichž výplatě žalobce uplatnil osvobození od srážkové daně dle § 19 odst. 1 písm. ze) bod 1 ZDP. Jediným vlastníkem společnosti žalobce je Ing. Z. P., který svůj 100% obchodní podíl převedl v roce 2016 na nově založenou společnost výše zmíněnou, tj. Holding, jejímž je jediným akcionářem i jediným členem /předsedou správní rady/ a kupní cena za převod obchodního podílu byla stanovena ve výši 1 008 640 000 Kč a měla být Holdingem splácena v ročních splátkách ve výši 100 000 v roce 2017–2025 a ve výši 108 640 000 Kč v roce 2026. Po výše zmíněném založení společnosti Holding v roce 2016 byly žalobcem v letech 2017, 2018 a 2019 tedy v kontrolovaném období, na základě rozhodnutí valné hromady vypláceny podíly na zisku této nově založené mateřské společnosti Holding ve výši 100 000 000 Kč za rok 2017, ve výši 100 000 000 Kč za rok 2018, a ve výši 105 000 000 v roce 2019. Žalobce

považoval výplatu podílu na zisku mateřské společnosti osvobozenou od daně z příjmu dle § 19 odst. 1 písmenu ZE bod 1 ZDP, a proto z ní žalobce neodvedl srážkovou daň. Společnost Holding jako mateřská společnost žalobce finanční prostředky od žalobce přeposílala Ing. Z. P. jako splátky kupní ceny za převod obchodního podílu (100 000 000 Kč v roce 2018, v roce 2019 se podle žalobce mělo jednat o peněžitou zápůjčku ve výši 10 000 000 Kč). Správce daně a potažmo i žalovaný dospěli na základě výsledku daňové kontroly a výše uvedených skutečností k závěru, že v případě vyplacení podílu na zisku mateřské společnosti Holding sice došlo k formálnímu splnění podmínek stanovených v § 19 odst. 1 písm. ze) bod 1 ZDP, neboť dividendy byly žalobcem jako dceřinou společností vyplaceny mateřské společnosti, která je podle § 19 odst. 3 písm. b) ZDP poplatníkem uvedeným v § 17 odst. 3 (tj. má právní formu a. s. – akciová společnost, vlastní nejmeně 10% podíl na základním kapitálu dceřiné společnosti drženy nepřetržitě nejmeně 12 měsíců), avšak podle názoru správce daně a žalovaného pro splnění zákonným podmínek pro osvobození od srážkové daně byl podle správce daně utvořen „umělý konstrukt“ a na příklad byl aplikován institut zneužití práva. To spočívalo podle názoru správce daně a žalovaného v tom, že nově založená mateřská společnost, tj. Holding, která od svého jediného akcionáře, tj. původního vlastníka žalobce (Ing. P.) odkoupila stoprocentní podíl ve společnosti žalobce, jehož hlavním cílem bylo získání daňové výhody ve formě osvobození výplaty podílu na zisku od srážkové daně. Správce daně a potažmo žalovaný dospěli tedy k závěru, že žalobci vznikla povinnost z titulu plátce daně srazit a odvést 15 % srážkovou daň za poplatníka této daně, tj. za žalobce. Žalobce brojil proti závěru správce daně v odvolání, kdy napadl jednak závěry o zneužití práva a dále shodně jako v žalobě namítl, že i za předpokladu správnosti závěru správce daně o zneužití práva byla daň stanovena nesprávně, když měla být stanovena daň z příjmu vybíranou srážkou, nikoliv daň z příjmu právnických osob vybíraných srážkou. K odvolacím námitkám, které se týkaly aplikace institutu zneužití práva uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce rozsáhlou argumentaci ve které se zabýval naplněním všech kritérií pro aplikaci tohoto institutu (objektivní kritérium, subjektivní kritérium), přičemž potvrdil závěr správce daně o zneužití práva z výše uvedeného důvodu, když uvedl, že jediným skutečným smyslem vytvoření Holdingu bylo vědomě čerpání dlouhodobě naakumulovaného zisku způsobem, který vyloučil zdanění tohoto zisku i v budoucnosti, přičemž o všem rozhodoval pouze Ing. P. jako vlastník a jednatel žalobce do jeho prodeje Holdingu a další společnosti FORMPLAST PURKERT CZ s.r.o., jednalo se o skutečnosti, že se jednalo o vědomé vytvoření podmínek pro získání daňové výhody o čemž svědčí zadržování nerozděleného zisku od žalobce i společnosti FORMPLAST PURKERT CZ s.r.o. až do změny vlastníka, která umožnila formální splnění podmínek pro osvobození výplaty dividend a dále i standartní podmínky prodeje žalobce i následného splácení kupní ceny Holdingem, rovněž i skutečnost, že v roce 2019 došlo na místo původně smluvené splátky kupní cesty k půjčce věřitele Holdingu Ing. P. téměř ve shodné výši. Z této argumentace žalovaného dále vyplývá závěr o tom, že zdrojem splácení kupní ceny za obchodní podíl ve společnosti žalobce byl právě zisk žalobce vyplácený Holdingu formou podílu na zisku, ovšem rozhodoval pouze Ing. P. jako statutární zástupce obou obchodních společností, nebyl vytvořen žádný profesionální management, který měl převzít řízení celé holdingové struktury, do holdingové struktury nebyla začleněna žádná další fungující společnost vlastněná Ing. P. atd. Ve vztahu k námitce, kterou zopakoval žalobce i v žalobě, žalovaný uvedl, že v případě srážkové daně, je daň standartně předepsaná plátcí daně a že smyslem srážkové daně je skutečnost, že majtková odpovědnost

za řádné sražení a odvedení daně primárně stíhá plátce daně a nikoliv poplatníka, tedy v důsledku zneužití práva nebyly splněny materiální podmínky pro uplatnění osvobození od daně a logickým důsledkem toho závěru bylo, že žalobce byla jako plátce daně v souladu s § 38d odst. 2 ZDP povinen v rámci vyplácení dividend srazit a odvést 15% daň za poplatníka této daně, tj. příjemce dividend a za sražení a odvedení daně odpovídal žalobce s titulu svého postavení plátce daně (§ 38d odst. 5 ZDP).

8. Jak vyplývá z žaloby, žalobce v uvedených dvou žalobních bodech v podstatě zopakoval druhou výše zmíněnou odvolací námitku, která se týkala nesprávného stanovení daně, když podle jeho názoru měla být stanovena daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou, a nikoliv daň z příjmu právnických osob vybíraná srážkou, která byla uložena žalobci výše zmíněnými třemi platebními výměry. Žalobce v žalobě nenapadl závěry správce daně a žalovaného, které se týkaly institutu zneužití práva, ale pouze zopakoval svou námitku již výše zmíněnou o nesprávném stanovení daně z příjmu právnických osob vybíraná srážkou, když podle jeho názoru měla být stanovena daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou, kterou měl zaplatit Ing. P.
9. Stěžejní otázkou v dané věci je spor mezi žalobcem a žalovaným, který se týká stanovení daně, tj. zda měla být stanovena daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou, jak tvrdí žalobce, anebo daň z příjmu právnických osob vybíraná srážkou, jak bylo rozhodnuto zmíněnými platebními výměry. K tomu je třeba dodat, že pokud by byl správný názor žalobce, tak ten v odvolání tvrdil, že již došlo k uplynutí lhůty pro stanovení daně z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou, což teoreticky může být i důvodem proč žalobce trvá na své námitce, se kterou se v odvolacím řízení vypořádal již žalovaný (odst. 178 a násl. žalovaného rozhodnutí).
10. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí správně uvedl, že v případě, kdy je prokázáno zneužití práva takovým způsobem, kdy vlastníci (společníci, akcionáři) prostřednictvím ovládaných osob provedou sérii transakcí, jejíž hlavním (respektive převažujícím) cílem je to, aby tito vlastníci v konečném důsledku získali neoprávněnou daňovou výhodu na úkor společnosti, může vést správa daní k naplnění svého cíle, jímž je správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení jejich úhrady pouze k tomu, aby byl nastolen takový stav, jakoby ke zneužití práva nedošlo a mělo by tedy dojít k odčerpání neoprávněné daňové výhody. Žalovaný tak dále uvedl, že postupoval v souladu s právní úpravou, tj. s § 38d odst. 2 ZDP a § 38d odst. 5 ZDP, když pokud plátce daně, kterou byl žalobce, nesplní svou povinnost v důsledku toho nebyla daň vybíraná srážkou uhrazena, tak daň se stanoví dodatečně plátcem daně a nikoliv poplatníkovi. Žalovaný poukázal i na závěry obsažené v rozsudcích NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018-46 a ze dne 6. 9. 2023, č. j. 2 Afs 82/2022-53.
11. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný stanovil daň správně a že naopak je nesprávný názor žalobce, že v daném případě měla být stanovena daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou.
12. Podle § 34 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, v platném znění (ve znění do 31. 12. 2020), se podíl na zisku stanoví na základě řádné nebo mimořádné účetní uzávěrky schválené nejvyšším orgánem obchodní korporace. Lze jej rozdělit pouze mezi společníky, ledaže společenská smlouva určí jinak.
13. Z příjmu plynoucích z podílu na zisku se platí daň vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně, která činí 15% (§ 36 odst. 2 ZPD) a z § 38d odst. 2 ZDP vyplývá, že tuto daň neodvádí

daňový poplatník, ale plátce daně, když podle § 38b odst. 2 ZDP u příjmu plynoucích z podílu na zisku uvedených v § 36 z výjimkou příjmů plynoucích ze zaknihovaných cenných papírů, je plátce daně povinen srazit daň při jejich výplatě, nejpozději však do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byla schválena účetní závěrka a bylo rozhodnuto o rozdělení zisku nebo o úhradě ztráty.

14. Jak správně uvedl žalovaný v odstavci 3 žalovaného rozhodnutí, z tohoto ustanovení tak vyplývá, že daň neodvádí daňový poplatník, ale plátce daně. Na danou věc se pak vztahuje ustanovení § 38d odst. 5 ZDP, podle něhož neprovede-li plátce daně srážku daně vůbec, popřípadě provede-li ji v nesprávné výši nebo sraženou daň včas neodvede, bude na něm vymáhána jako jeho dluh. Z toho vyplývá, že způsob odvodu dodatečně sražené daně a sankce se řídí jednak obecnou úpravou obsaženou v ust. § 233 a násl. daňového řádu a dále speciální úpravou obsaženou v § 38s ZDP. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že v případě srážkové daně, je daň standartně předepsána plátcí daně, když smyslem srážkové daně je právě skutečnost, že majetková odpovědnost za řádné sražení a odvedení daně primárně stíhá plátce daně a nikoliv poplatníka. Tento závěr potvrzují i závěry uvedené v konstantní soudní judikatuře NSS, podle níž „*jestliže správní orgány a krajský soud dospěly k závěru, že v důsledku zneužití práva nebyly splněny materiální podmínky pro uplatnění osvobození od daně, logickým důsledkem tohoto závěru je, že stěžovatelka byla jako plátce daně v souladu s § 38d odst. 2 zákona o dani z příjmu povinna v rámci vyplácení dividend srazit a odvést 15% daň za poplatníka této daně – příjemce dividend. Stěžovatelka tak neučinila, nesplnila tedy svou zákonnou povinnost, a neodvedená daň i proto byla předepsána k přímému placení. Na případ stěžovatelky totiž dopadá § 38d odst. 5 věta 1 zákona o dani z příjmu, podle které neprovede-li plátce daně vůbec, popřípadě provede-li ji v nesprávné výši, nebo sraženou daň včas neodvede, bude na něm vymáhána jako jeho dluh. Za sražení a odvedení daně tak stěžovatelka odpovídá z titulu svého postavení jako plátce DPH*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018-46). Dále NSS v rozsudku ze dne 6. 9. 2023, č. j. 2 Afs 82/2022-53 uvedl, že „*podstatou aplikace institut zákazu zneužití práva je snaha, aby byl nastolen stav, jakoby ke zneužití práva nedošlo*“ (srov. již výše citovaný rozsudek SBEU ve věci Halifax, bod 94). Jeho výsledkem by tedy mělo být odčerpání neoprávněně získané výhody. Konkrétní způsob tohoto odčerpání či „*restituce*“ je v rukou správce daně a odvíjí se od okolností daného případu. V případě srážkové daně je daň standartně předepsána plátcí daně. Smyslem srážkové daně je právě skutečnost, že majetková odpovědnost za řádné sražení a odvedení daně primárně stíhá plátce daně, nikoliv poplatníka. Jestliže správní orgán a krajský soud dospěly k závěru, že v důsledku zneužití práva nebyly splněny materiální podmínky pro uplatnění pro osvobození od daně, logickým důsledkem tohoto závěru je, že stěžovatelka byla jako plátce daně v souladu s § 38d odst. 2 zákona o dani z příjmu povinna v rámci vyplácení dividend srazit a odvést 15% daň za poplatníka této daně – příjemce dividend. Za sražení a odvedení daně stěžovatelka odpovídala z titulu svého postavení jako plátce daně (§ 38d odst. 5 zákona o dani z příjmu). Jelikož stěžovatelka jakožto plátce nesplnila svou povinnost a v důsledku tohoto byla daň vybírána srážkou uhrazena, byla jí stanovena k přímé úhradě.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2023, č. j. 2 Afs 82/2022-53, bod 87).
15. Žalobce z posledně citovaného rozsudku NSS vytrhl z kontextu větu o tom, že konkrétní způsob odčerpání či restituce je v rukou správce daně a odvíjí se od okolností daného případu, avšak přehlédl to, že za tímto závěrem je popsán obdobný případ v tomto rozsudku NSS, z něhož vyplývá, že v případně aplikace institutu zákazu zneužití práva a následné uplatnění srážkové daně je „*daň standartně předepsaná plátcí daně*“, když „*smyslem srážkové*

daně je totiž právě skutečnost, že majetková odpovědnost za řádné sražení a odvedení daně primárně stíhá plátce daně nikoliv poplatníka“ (srov. zmíněný rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2023, č. j. 2 Afs 82/2022-53).

16. V daném případě tak nebyl dán důvod aplikovat jiný závěr, kdy se jednalo o stejnou situaci, tedy jednalo se o srážkovou daň použitou v souvislosti s aplikací institutu zneužití práva a v takovém případě měla být daň předepsána plátcem daně a skutečně tak předepsána plátcem daně byla, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a žalobce tak nemohl být krácen na svých právech ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., když postup správce daně a žalovaného byl správný a odpovídal platným právním předpisům a vycházel i z výše uvedené konstantní soudní judikatury. Uvedené závěry potvrzuje i Ústavní soud v usnesení ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. IV. ÚS 855/07, podle něho „... ustanovení § 38d odst. 5 ZDP není sankcí za to, že stěžovatelka něco nevěděla, je to pouze mechanismus k tomu, že bude-li zjištěno, že vznikl nedoplatek na dani, bude to plátce, kdo ho uhradí, a to na základě daňové povinnosti vůči státu ...“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. IV. ÚS 855/07). Žalovaný při vypořádávání předmětné odvolací námítky a krajský soud při přezkoumávání žalovaného rozhodnutí tak nemusel jiným způsobem a podrobněji vyvracet rozsáhlé úvahy žalobce, který trvá na tom, že v daném případě měla být uplatněna jiná daň a to daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou, takový názor je však nesprávný, jak je výše uvedeno. K tomu je třeba opětovně uvést, že rozsah reakce soudu na konkrétní námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení, což znamená, že na určitou námítku lze reagovat i například tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud (a potažmo i správní orgán) prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. K tomu Ústavní soud konstatoval, že „není porušení práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podobné oponentuře a „vyvracení“ jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěru je sama o sobě dostatečná“. (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 bod 68, dále srov. i např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, popřípadě ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Námítky v uvedených žalobních bodech (III. A a III. B) tak nebyly důvodné, když správce daně a žalovaný postupovali v souladu s platnou právní úpravou a výše zmíněnou judikaturou, přičemž není pravdou, že by daňové orgány postupovaly v rozporu se zásadou legality a že by daň byla stanovena nesprávně s ohledem na zjištění skutkový stav, jak žalobce v žalobě tvrdí.
17. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. srpna 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu